

“Estic en deute amb Dan Brown”

Andrea Ermini, de 28 anys, treballa a Florència (Itàlia). Fa un any va llegir ‘El Codi Da Vinci’ i li va sorprendre el retrat que en la novel·la es fa de l’Opus Dei. Va investigar i... avui pertany a aquesta institució catòlica. “Gràcies a Dan Brown he descobert la bellesa de la fe”, diu.

17/02/2010

Andrea Ermini treballa en el departament de Recursos Humans d'una empresa florentina.

Després de llegir 'El Codi Da Vinci' va quedar estranyat del dur retrat que es fa de l'Opus Dei, una institució que forma part de l'Església. “Allò em va semblar sospitós i vaig decidir investigar”, explica.

Com vas descobrir l'Opus Dei?

Andrea: Va ser fa ja any i mig. Després de llegir 'El Codi Da Vinci', em va estranyar que algunes crítiques diguessin que l'Opus Dei era “una estranya organització catòlica”, en la qual s'utilitzava el ‘rentat de cervell’ per a reclutar membres, i que els agradava el secretisme i les pràctiques masoquistes. Tot allò em va semblar sospitós i vaig decidir investigar pel meu compte. Em semblava absurd que l'Església catòlica pogués

acceptar en la seva organització una institució d'aquest tipus.

Vaig començar a buscar de la manera més simple: a Internet, a través de Google. De seguida vaig trobar el website de l'Obra. Després, ja amb curiositat, vaig comprar el llibre de sant Josepmaria amb reflexions espirituals anomenat *Camí* i el vaig llegir d'una tirada.

Com era la teva vida cristiana en aquella època? *Andrea:* Anava a missa dues vegades l'any: al Nadal i a Pasqua. Encara que no practicava molt, tenia veritable estima pel Papa i per l'Església catòlica en general.

I llavors què va passar?

Andrea: La curiositat inicial es va transformar en un camí de conversió molt més profund. Per aquell temps veia la fe com quelcom una mica antiquat, que no podia adaptar-se a la meua vida, quelcom que s'ajustava

més aviat a les senyores grans que podien resar contínuament el rosari.

En canvi, l'expressió “santificar el treball i la vida ordinària” em va atreure, em va colpejar l'ànima. A més, l'estil directe de *Camí*, on sembla que sant Josepmaria et parla directament, em va ajudar a reflexionar.

A través d'Internet, vaig saber que l'Opus Dei promovia iniciatives com l'ELIS a Roma o l'IESE a Barcelona. La idea que es pogués unir l'esperit cristià amb l'ensenyament en una escola de negocis o amb el treball manual més senzill em va interessar moltíssim.

Per fi, em vaig decidir a enviar un mail a la web de l'Opus Dei per sol·licitar un contacte directe. Em van donar l'adreça d'un centre – L'Accademia dei Ponti (Florència)- on vaig començar a dirigir-me espiritualment amb un sacerdot i on

vaig conèixer a altres persones de l'Opus Dei.

Quines han estat la resta d'etapes d'aquest recorregut? *Andrea:* Vaig començar a resar amb més freqüència i a assistir a diverses trobades de formació cristiana organitzades per l'Opus Dei: una vegada al mes recessos espirituals i cada setmana una xerrada sobre algun tema de fe o sobre alguna virtut. L'1 de novembre de 2005 vaig ser nomenat Cooperador de l'Opus Dei i el 13 de maig vaig passar a formar part de l'Obra.

El canvi més radical va succeir quan vaig descobrir que havia de tenir cura de la meua “vida espiritual”, i que allò podia fer-ho sabent-me acompanyat per Déu en tots els moments del dia. Des de fa temps, acudeixo diàriament a Missa i reso el rosari, i això m'ajuda a “mantenir el

nord” i l'alegria durant les meves jornades de treball.

Després de tot això, què opina d'El Codi Da Vinci'? *Andrea*: Si no fora per Dan Brown, no hauria redescobert la bellesa de la fe i la meva vocació. Potser el Senyor s'hauria servit d'altres camins, sens dubte, però per al meu allò va començar amb un enigma: una descripció sinistra i fosca de l'Església catòlica. Indubtablement, tinc un gran deute amb Dan Brown. I potser no sigui l'únic...

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/estic-en-
deute-amb-dan-brown/](https://dev.opusdei.org/ca/article/estic-en-deute-amb-dan-brown/) (13/08/2025)